

Arrest

nr. 64 401 van 4 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SWENNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 maart 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 4 april 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 juni 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State dat bij arrest van 20 oktober 2010 werd verworpen (RvS 20 oktober 2010, nr. 208.246).

1.4. Verzoeker diende op 18 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. U voeg een eerste keer asiel aan in België op 27 maart 2006 omwille van volgende redenen. U woonde en werkte sinds 2002 of 2003 in Moskou en had er een relatie met O.(...) G.(...) (OV 5.900.215). U steunde uw asielaanvraag integraal op de elementen die door uw partner werden aangebracht ter staving van haar asielaanvraag. Begin augustus 2005 ging zij op vakantie naar haar ouders in Naltchik. Zij werd er uitgehuwelijkt aan een religieuze Kabardiniër, T.(...) I.(...), en huwde traditioneel op 24 augustus 2005, maar verliet hem in oktober omdat zij door hem geslagen werd. Na de terroristische aanslag op 13 oktober 2005 in Naltchik werd uw partner lastiggevallen door de politie omdat die op zoek was naar haar man. Eind januari 2006 kwam zij terug naar Moskou en hervatte haar werk. Op 23 maart 2006 kreeg zij telefoon van haar tante. Zij waarschuwde haar niet terug te keren naar huis omdat zij bezoek had gekregen van twee politieagenten en een agent in burger die naar O.(...) op zoek waren. U besloot het land te verlaten en reisde eind maart 2006 naar België. U keerde sinds uw eerste asielaanvraag niet meer terug naar de Russische Federatie, noch naar Oekraïne. U tekende beroep aan tegen uw negatieve beslissing bij de Raad van State, hetwelk op 20 oktober 2010 werd verworpen. U vroeg op 18 november 2010 voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag een document neer van het parket van Machatsjkala (Dagestan) dd 5 december 2006 en een document van de Federale rechtbank van Naltchik (Kabardino-Balkarië) dd 7 december 2006.

B. Motivering

U keerde na uw eerste asielaanvraag niet meer terug naar Oekraïne, het land waarvan u het staatsburgerschap heeft. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat u als Oekraïens staatsburger geen enkel vervolgingsfeit aanhaalde in Oekraïne en dat er wat u betreft tegenover Oekraïne bijgevolg geen sprake kon zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Aangezien u niet terugkeerde naar Oekraïne, dient in het kader van uw tweede asielaanvraag dan ook dezelfde conclusie getrokken te worden.

Zoals bij uw eerste asielaanvraag het geval was, baseert u zich voor uw tweede asielaanvraag integraal op de motieven die werden aangehaald door uw partner, G.(...) O.(...) (OV 5.900.215). In het kader van haar eerste asielaanvraag werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven. Bijgevolg kon ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève. De door haar aangebrachte nieuwe elementen ter staving van haar tweede asielaanvraag, met name twee documenten, staan rechtstreeks in verband met haar eerste asielaanvraag (CGVS O.(...) p.3). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze nieuwe documenten de beoordeling van haar asielrelaas niet kunnen wijzigen en dat zij bijgevolg niet van die aard zijn dat ze een herziening van voorgaande beslissing noodzakelijk maken. Wat uw asielaanvraag betreft, gelden dezelfde vaststellingen, die reeds uitgebreid werden uiteengezet in de beslissing van uw partner:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw eerste asielaanvraag niet meer terugkeerde naar de Russische Federatie (CGVS p.1). In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal dat ten aanzien van u geen vermoeden van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kon worden vastgesteld. De geloofwaardigheid omtrent de problemen die u ondervond voor uw vertrek uit de Russische Federatie werd immers ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen enerzijds en tussen de verklaringen die u en uw partner S.(...) V.(...) (OV 5.896.581) aflegden anderzijds. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u nieuwe documenten neer, met name een document van het parket van Machatsjkala (Dagestan) dd 5 december 2006 en een document van de Federale rechtbank van Naltchik (Kabardino-Balkarië) dd 7 december 2006. Deze twee documenten hebben betrekking op de problemen die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS p.3). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze nieuwe documenten de beoordeling van uw asielrelaas niet kunnen wijzigen en dat zij bijgevolg niet van die aard zijn dat ze een herziening van voorgaande beslissing noodzakelijk maken.

Er moet in dit verband immers gewezen worden op enkele merkwaardigheden die uw asielrelaas opnieuw in een ongeloofwaardig daglicht stellen. Eerst en vooral blijkt uit uw verklaringen dat u over de door u neergelegde documenten en over de inhoud van deze documenten bijzonder weinig

informatie kon verstrekken. Zo wist u niet door welke instantie de documenten werden verstuurd of door wie of waar u precies werd geconvoceerd. U stelde verkeerdelijk dat allebei de brieven afkomstig waren van de rechtbank van Machatsjkala (CGVS 2-3). Uit de inhoud van de documenten blijkt echter dat één brief afkomstig was van het parket van Machatsjkala (Dagestan) en de andere van de Federale rechtbank van Naltchik (Kabardino-Balkarië). Ook de reden van de oproepingen kende u niet (CGVS p.2). Evenmin kon u zeggen van wanneer deze brieven dateren (CGVS p.3). U wist verder ook niet precies op welk adres deze brieven waren toegekomen. U hebt dit niet nagevraagd "omdat u daar niet aan wilde denken". U zou alleen maar gevraagd hebben aan het thuisfront "zulke documenten op te sturen", omdat uw sociaal assistent in België u had gezegd dat u opnieuw bewijzen nodig had als u opnieuw asiel wilde aanvragen (CGVS p.2). Ook op de vraag of er tussen 2006 en 2010 nog andere convocaties voor u waren toegekomen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.4). Aangezien u deze twee brieven als enige bewijs aanbrengt ter staving van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in de Russische Federatie, mag van u op zijn minst verwacht worden dat u van de inhoud van deze documenten op de hoogte zou zijn. Door uw gebrekkige kennis hieromtrent dient getwijfeld te worden aan de echtheid van deze documenten en wordt de geloofwaardigheid van deze bewijsstukken aangetast.

Deze indruk wordt bovendien nog versterkt door de afwezigheid van enige officiële hoofding op de brieven, waarvan u toch liet uitschijnen dat ze van officiële instanties afkomstig waren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien nog dat het vaak mogelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling eender welk document te verkrijgen van ambtenaren, wat overigens ook in verband met de door u neergelegde brieven door uw partner S.(...) gesuggereerd werd (CGVS S.(...) p.2). Hierdoor worden bovenstaande twijfels over de geloofwaardigheid en de echtheid van de door u neergelegde convocaties verder versterkt. Ten slotte legde u naast deze twee brieven geen enkel recent bewijsdocument neer, dit wil zeggen daterend van ná 2006, dat alsnog als bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zou kunnen beschouwd worden en waarmee u een actuele vrees voor vervolging in de Russische Federatie alsnog aannemelijk zou kunnen maken.

Uw algehele geloofwaardigheid wordt nog op bijkomende wijze ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen de verklaringen die u in uw beide asielaanvragen aflegde enerzijds en tussen de verklaringen van u en van uw partner V.(...) S.(...) (OV 5.896.581) anderzijds. Zo verklaarde u in uw eerste asielaanvraag dat u samen met uw oom in Machatsjkala klacht ging indienen. U zou de klacht geschreven hebben en ze bij de politie zijn gaan afgeven, samen met uw oom (eerste AA CGVS p.6). Tijdens uw gehoor op 17/02/2011 op het Commissariaat-generaal echter beweerde u dat u wel zelf de klacht schreef, maar dat u niet wist bij welke instantie deze klacht werd ingediend aangezien uw oom ze had ingediend (CGVS 17/02/2011 p.4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat u zich niet goed kon herinneren dat u dat zo gezegd had. U zei dat u toen had verklaard dat u klacht had ingediend, maar niet hoe het verlopen was (CGVS p.4), wat echter nog steeds niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen. Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid dan ook overeind staan. Omtrent de periode dat u zich bij uw familie bevond in Kabardino-Balkarië werd verder een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw partner S.(...) V.(...). Zo stelde u dat u zich in de periode van augustus 2005 tot januari 2006 in Kabardino-Balkarië bevond en dat u tijdens deze periode geen contact had met S.(...) omdat uw man u anders vermoord zou hebben (CGVS 17/02/2011 p.5). Ook tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde u dat u in die periode noch vanuit Naltchik noch vanuit Machatsjkala contact had gehad met S.(...) (CGVS 18/05/2006 p.7). Uit de verklaringen die uw partner S.(...) aflegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag daarentegen blijkt echter dat jullie wel degelijk contact hadden toen. Volgens hem zou u elkaar toen getelefoneerd en geschreven hebben (CGVS 17/02/2011 S.(...) p.3). Toen S.(...) met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bevestigde hij nogmaals wat hij net daarvoor nog had verklaard, namelijk dat jullie toen telefonisch en per brief met elkaar in contact stonden ("ze schreef en ze belde me" CGVS p.3), maar nuanceerde hij lichtjes dat het "veeleer per brief" was dat u gecommuniceerd had (CGVS S.(...) p.3). Ook deze tegenstrijdigheid blijft derhalve overeind staan.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om de conclusie van uw eerste asielaanvraag te wijzigen en een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie alsnog aannemelijk te maken."

Verder werpt u ter ondersteuning van een verzoek om subsidiaire bescherming in het kader van uw tweede asielaanvraag geen andere elementen op dan deze uit uw eerste asielrelaas en uit het asielrelaas van uw partner O.(...). Derhalve kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen en op basis van de hierboven aangehaalde vaststellingen, ten aanzien van u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn eerste middel voert verzoeker *"aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling"* de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tegen de overweging van de beslissing dat hij als Oekraïens staatsburger geen enkel vervolgingsfeit aanhaalt in Oekraïne en er bijgevolg geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, voert verzoeker aan dat hij als partner van O. G. samen met haar in Rusland verbleef en zijn asielrelaas volledig verwijst naar de problemen die zij in Rusland ondervond. Hij is zijn land van verblijf omwille van de problemen van zijn vaste partner ontvlucht, zodat de vervolgingsfeiten in Rusland wel degelijk in aanmerking komen. Verzoeker wijst er verder op dat hij inmiddels een kind heeft met zijn partner en niet gescheiden wenst te worden van zijn partner en kind. Volgens verzoeker zal O. opgesloten of gedood worden indien zij naar Rusland wordt teruggestuurd. Verzoeker wenst, zo stelt hij, niet naar Oekraïne gestuurd te worden nu zijn kind aldaar niet geregistreerd kan worden zonder dat de moeder van het kind geregistreerd wordt. Hij heeft schrik dat de Oekraïense autoriteiten dan aan de Russische autoriteiten zullen doorgeven dat O. G. in Oekraïne verblijft.

Verzoeker vervolgt verder met een weergave van het verzoekschrift dat voor verzoekers partner O. G. werd ingediend en voegt hieraan uittreksels uit de geboorteakte van zijn zoon toe. Via aangetekend schrijven van 20 juni 2011 verzond verzoeker extra documenten aan de Raad, met name een attest van CAW 't Verschil van 17 juni 2011, een deelnamebewijs aan de cursus mind-spring en een attest van Dr. D. van 16 juni 2011.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van Oekraïense nationaliteit is (stuk 19, Documenten, paspoort). Verzoeker bevestigt dit ook in zijn verklaringen en in zijn verzoekschrift. Niets wijst erop dat hij ondertussen staatloos zou zijn waardoor een beoordeling in functie van het land van de vroegere gewone verblijfplaats zich zou opdringen. Het feit dat hij met zijn vaste partner in de Russische Federatie verbleef, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker heeft geen enkele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in Oekraïne aangehaald. De Raad merkt op dat verzoekers overwegingen in verband met de eventuele scheiding van zijn partner en zijn kind en zijn wens om niet naar Oekraïne te worden teruggestuurd in verband met de registratie aldaar van zijn partner, geen uitstaans hebben met de beoordeling van zijn asielaanvraag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen terugleidingsmaatregel omvat. Er schuilt op dit punt geen motiveringsgebrek in de bestreden beslissing.

2.4. Alle overige elementen die verzoeker aanhaalt, hebben betrekking op de situatie van zijn partner O. G., die de Russische nationaliteit heeft. De problemen waarvan deze laatste gewag maakt en die betrekking hebben op haar wedervaren in de Russische Federatie, kunnen op grond van wat in punt 2.2. werd gesteld, in beginsel niet worden onderzocht in het kader van verzoekers asielaanvraag. Aangezien de Raad bij arrest nr. 64 400 van 4 juli 2011 in haren hoofde besloot tot weigering van de erkenning als vluchteling en weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is er ook geen reden om *in casu* toepassing te maken van het beginsel van eenheid van gezin zoals omschreven in het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Proceduregids). Het beginsel van de eenheid van gezin wordt immers enkel in het voordeel van de gezinsleden gehanteerd (Proceduregids, § 185). Een bespreking van de overige door verzoeker aangevoerde elementen, is derhalve niet dienstig.

Voor zover dienstig aangevoerd, zijn de middelen ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN